

I SCENE

I SCENE

SPONSERET INDHOLD | JV BALSLEV | NOVEMBER 21, 2024

Skab dig! Live Art for børn har fokus på identitet

Live Art for børn er en festival for alle aldre produceret af Live Art Danmark. I år har festivalen 10-års jubilæum, og over fire uger lægger Arken hus til spændende performancekunst af hele 12 forskellige internationale kunstnere. I SCENE var med den 17. november, hvor begrebet identitet foldes ud med både grin og gru gennem brydning, dukker, mord og obduktion.

Announce

Arken lokker os ud i naturen, og den fantastiske duft af korn, klitter og hav renser sanserne. De krøllede, røde gadelamper viser vej, og er god opvarmning til de deltagerbaserede live art-projekter. I år undersøger Live Art Danmark nemlig det moderne identitetsbegreb, hvor det ikke længere handler om at "finde sig selv", men om at vi frit kan skabe os selv fra dag til dag.

Live Art Danmarks kunstneriske ledere Ellen Friis og Henrik Vestergaard har denne søndag inviteret til wrestling workshop, værket *Parabiosis* af Rosie Gibbens, værket *Our Other Body* af Boaz Barkan og en krimigåde på plakater med QR-koder af Isaac Nissen. Værkerne skifter fra uge til uge og kan opleves på lørdage og søndage for familier og mandage for skoler og gymnasier.

Konstruerede selvbilleder

Live Art Danmarks involverende forestillingsformat, *Playing Up*, inviterer publikum til at fortolke eksisterende performanceværker. Der findes over 50 kort med værker, og to af dem var repræsenteret denne søndag. Det ene værk inviterede børn og voksne til at lege med idéen om at være stærk og have muskler. Nemlig værket *Cuts* (2011-2013) af Cassils og *El Conquistador vs. The Invisible Man* (2006) af Shaun Leonardo.

Begge værker handler om samtidens massive fokus på vores fremtræden som mennesker, der i medierne oftest fremstilles som perfekte, unge, slanke og stærke kroppe. Et idealbillede, der skal få os til at støtte skønhedsindustriens salg eller træne kroppen til nye former og styrker.

Announce

Samtidens massive fokus på vores fremtræden som mennesker, der i medierne oftest fremstilles som perfekte, unge, slanke og stærke kroppe

Cassils værk er en dokumentation af kunstnerens egen 45 dage lange transformation med træning, piller og særlig mad for at få flere muskler. Som transperson stillede Cassil spørgsmål ved de normer, der siger, hvad mænd versus kvinder eftertræger.

På Arken inviteres familierne til at genskabe værket ved at lave muskler af skumgummi, nylonstrømper og malertape. Børn og voksne kan få biceps, triceps, sixpack, store baller eller bryster og lege med idéen om at se anderledes ud. En pige på ca. 6 år kommer forsigtigt hen til workshopleder Ronja Wiium for at få biceps, men vender tilbage igen og igen for at øge muskelmassen nye steder, mens smilet vokser i takt.

Wrestling workshop under Live Art for børn på Arken. Foto: Chiara Bastoni

Wrestling teater

Det andet værk fra Live Art Danmarks *Playing up* er værket *El Conquistador vs. The Invisible Man* (2006) af Shaun Leonardo. Leonardo var opdraget til at være en kampmaskine i ringen, og til sidst følte han sig usynlig. Ingen havde set, han også var et menneske med følelser. Derfor blev han kunstner, og i kampen mod den usynlige mand, kunne alle se hans påvirkning af at blive ramt. Børn og deres voksne har mulighed for at gøre værket efter ved at kæmpe teatraliske med støn og fagter.

Ingen havde set, han også var et menneske med følelser. Derfor blev han kunstner

Men man skal jo starte et sted, så børnene lærer at slå kolbøtter forlæns og baglæns og at svinge bryderne rundt, så de falder med et klask og et teatralisk støn. En spinkel pige på ca. 13 år indvilger i at blive kastet ned i den tykke, røde madras og løftes op over bryderens hoved, før hun rammer madrassen med et smæld. Hun jamrer ikke, men vil gerne lige prøve igen. De børn, der tør, får tydeligvis rusket op i deres forestillinger om sig selv, om hvad de kan, og smiler fra øre til øre.

De to brydere, Pete Phoenix og Sean Blaze, der kaster rundt med hinanden og børnene er fra *Nordic Elite Wrestling*, som laver det, de kalder voldeligt teater. De laver shows fra Amager Bio til Roskilde Festival, ofte med 1.000-5.000 publikummer sat op som en tv-serie med superhelte og skurke i karikerede roller. Publikum kommer gerne igen for at se de nye episoder.

Parabiosis under Live Art for børn på Arken. Foto: Chiara Bastoni

Dukketeater som symbiose

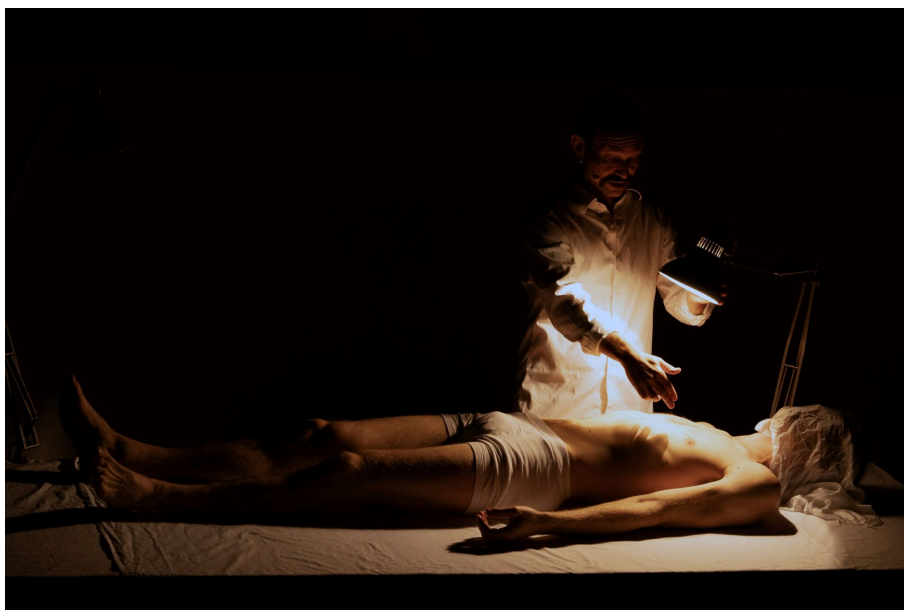
En lidt mere subtil undersøgelse af roller og identitet udspringer hos *Rosie Gibbens*. Hun er en prisvindende, engelsk kunstner, der også ser på kønsperformativitet og forbrugerkultur ved brug af video og skulpturer. Vi oplever uddrag fra hendes serie, *Parabiosis*, der er skabt i 3. semester af hendes graviditet og kombinerer dukker, video og maskiner. Titlen refererer til den kirurgiske teknik at forene to levende organismer til et samlet psykologisk system.

Gibbens hopper på en lille trampolin. Hendes håndled er forbundet med snore op over loftet og ned til en dukke i rød og hvid plastic med en tydelig rygsgøjle og sut i munden. Den leddele babydukke spjætter i alle retninger i takt med hendes bevægelser. Senere ligger hun på et leje, der kan vippe, så hun har hovedet nedad. Et skjold på maven har billede af en tegnet dukke.

For det voksne publikum kan der læses mange objektiviserende lag ind

Når lejet vippe og hendes hoved hænger nedad, ser det næsten ud som om, hun selv er ved at blive født. Alle aktiviteterne optages nemlig og vises på en skærm, der hænger midt i en dukke på væggen. Senere tager hun en lille rød blomst i en elastik på om maven og placerer en rød farve i blomsten og i munden, så hun kan tegne både babys og mors hjerterytmere på et papir på væggen.

For det voksne publikum kan der læses mange objektiviserende lag ind. Gibbens bruger ofte kostumer inspireret af typiske kvindejobs. I *Parabiosis* har hun en meget kort, hvid kittel på og højhælede, beige sko. Hun udforsker konstant værket, og som afslutning lægges alle dukker og effekter ud på gulvet, så de bliver ét samlet kunstværk med hendes baby som kronen på værket.

Our Other Body, Live Art for børn på Arken. Foto: Chiara Bastoni

Racismens anatomi

Hvis Gibbens værk eksisterer i en analogi om kirurgi for at samle to individer, så er danser og koreograf Boaz Barkans værk *Our Other Body* fra 2017 til gengæld en teatralisk obduktion om individers splittelse. Det anbefales fra 15 år, og selvom det er et værk med en begyndelse og en ende, står døren åben for at komme og gå. Det simple set up med et bord, to arkitektlamper, to performere og en hel del teaterblod ætser sig ind på nethinden.

En teatralisk obduktion om individers splittelse

Inspirationen kommer fra Barkans arbejdsperiode på Medicinsk Museion i Bredgade, tidligere medicinsk institut. Der er et anatomisk teater, hvor man dissekerede og underviste i anatomi. Joel Degerfeldt, som er en hollandsk cirkusartist, lægger sin hvide, næsten nøgne krop på bordet og med rolig stemme og krop performs et foredrag, der dissekerer antisemitisme og undertrykkelse.

Barkan lokaliserer det lille kiistrede organ, som suger racistiske oplevelser til sig og breder sig gennem tentakler til hele kroppen. Racismen får stor effekt på hans egen israelske familie. Frykten suges ind og deformerer krop, stemme og bevægeapparat hos generationer. Hvem eller hvad styrer, hvordan man agerer og bliver opfattet i samfundet? Stykket viser andre veje til identitetsskabelse.

Illville, Live Art for børn på Arken. Foto: Chiara Bastoni

Neurodivers krimigåde

Vi bliver til dels i det medicinske med Isaac Nissens fokus på neurodiversitet. Altså hjerner, der fungerer anderledes end flertallets. Samtidig arbejder Nissen med foto, film og performance fra en humoristisk vinkel i populærkulturens mange ansigter fra amerikansk soap til Agatha Christie-mysterier.

I værket *Illville* (byen for syge, fortabte, grimme og gale) skal publikum løse en digital krimigåde skabt til Live Art for børn i år. Psykiateren er blevet myrdet, så detektiven skal opklare mordet. Rundt om i Live Art Danmarks område af Arken hænger efterlysningsskiltet af fire personer med QR-koder, nemlig bartenderen, præsten, lægen og læreren. Problemet er, at alle tager ansvaret for mordet.

Når man scanner dem, ses en film med personens forklaringer om, hvordan de har myrdet psykiateren. Værket leger med begrebet identitet og selvpfattelse gennem et neurodiversitets blik. Måske kan én person godt være flere personer?

Our Other Body, Live Art for børn på Arken. Foto: Chiara Bastoni

Identitets mange ansigter

I dag har vi mange roller i en kompleks hverdag. I populærkulturen kan man redefinere sig selv i et endnu større spektrum. Som kunstnerisk leder Ellen Friis fortæller, har vi i dag forladt ideen om ét fast jeg, om at skulle "finde os selv". I sociale medier som spil, YouTube og SoMe kan man udtrykke forskellige karakterer, avatarer, aldre, køn og udseende.

Det inspirerer især de yngre kunstnere. Festivalen undersøger et moderne identitetsbegreb og dets mange metaforer som dukken i forskellige versioner, der denne søndag ses hos Rosie Gibbens. Wrestling- og muskelworkshopen viste også en genvej til en ny krop med nye udtryk, mens Boaz Barkan dissekerede sig til at forstå identitet i et kontrolsystem.

Festivalen undersøger et moderne identitetsbegreb og dets mange metaforer

I den kommende weekend af Live Art for børn kan besøgende opleve værket *From Raggedy Ann to Real Doll* af den amerikanske, tværdisciplinære kunstner Marsian De Lellis. En installationsperformance, hvor Amerikas højt elskede dukke står for skud. Her kan man også se *Fame Hungry* af den prisvindende engelske performancekunstner Louise Orwin, der tager publikum med ind i TikTok-universet og undersøger, hvad det egentlig vil sige at være kunstner i dag.

Rosie Gibbens udstilling og performance bliver i Danmark lidt endnu, men flytter til Live Art Danmarks udstillingssted Friisland, hvor installationen kan opleves frem til den 18. december.

Artiklen er udgivet i et mediesamarbejde med Live Art Danmark med fuld redaktionel frihed for ISCENE.

